Isten országa

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 1:32-33; 11:2; 17:23-24; 18:16-30; 21:34-36; Jelenések 21:1-3

***„És jönnek napkeletről és napnyugatról és északról és délről, és letelepednek az Isten országában”* (Lk 13:29, ÚRK).**

Isten országa fontos téma Jézus tanításaiban, és komoly figyelmet követel. A kifejezés csaknem ötven alkalommal fordul elő Máténál, tizenhatszor Márknál, körülbelül negyvenszer Lukácsnál és háromszor *János evangéliumában*. Bárhol jelenik is meg, akár az Úr imádságában, akár a Hegyi Beszédben, akár Jézus más tanításaiban vagy példázataiban, Isten országa mindig annak kifejezése, amit Isten tett az emberiségért a történelem folyamán azért, hogy kezelje a bűn problémáját, ezzel téve véglegesen, határozottan pontot a Sátánnal vívott nagy küzdelem végére. Isten országa nem hasonlít egyetlen földi királysághoz sem, mivelhogy nem földi birodalom.

„Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Az Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, a lélek Istennel való közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számára. A mennyek országának hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg a legjobban” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 23. o.).

Az e heti tanulmányban erre a témára fogunk összpontosítani, méghozzá úgy, ahogyan azt *Lukács evangéliuma* tárgyalja.

ISTEN ORSZÁGÁNAK JELLEGZETESSÉGEI – 1. RÉSZ

Az evangéliumokban rengeteg utalást találunk Isten országára vonatkozóan, amelyek mindegyike azt erősíti meg, hogy Jézus földre jöttével új rend vette kezdetét.

Mit állít Lk 11:2 az Isten országáról? Kié ez az ország, és ez miért olyan fontos?

Ha kimondjuk: Isten országa, azzal nemcsak elismerjük, ami egyértelmű, hanem megerősítjük, hogy itt nem csupán filozófiai tételről vagy etikai meghatározásról van szó. Nem egyszerűen szociális evangéliumot jelent, ami azt hirdeti, hogy adjunk kenyeret és vizet az éhezőknek vagy egyenlőséget és igazságszolgáltatást a politikai üldözötteknek. Túlmutat minden humanitárius segítségen és erkölcsi jó cselekedeten, hiszen Isten mindenható tevékenységére összpontosít, amit a testté lett Fiú által végez, aki ennek a királyságnak az örömhírét hirdette élete és szolgálata során (Mt 4:23-25; Lk 4:42-44).

Ki alapította Isten országát? Mit tanít erről Lk 1:32-33? Mit hoz majd el végül?

Ez a szakasz kiemelkedően fontos két szempontból is: először, a Messiás, akit az ószövetségi időben vártak, nem más, mint Jézus, a „Magasságos Fia"; másodszor, az Ő királyságának soha nem lesz vége. Ez azt jelenti, hogy testet öltése, halála és feltámadása által Jézus végleg győzött a harcban, amit Sátán indított Isten uralma ellen, és megalapította Isten örökkévaló országát. *„A világ felett a királyi uralom a mi Urunké és az ő Krisztusáé lett, aki örökkön-örökké uralkodni fog"* (Jel 11:15, ÚRK). A Krisztus és Sátán közötti összecsapásban Ádám és Éva bukása után Sátán magának igényelte a győzelmet. Azonban küldetésével Jézus bizonyította Sátán állításainak hamis voltát, minden ponton legyőzte az ellenséget, és az egész világegyetemet biztosította arról, hogy Isten országa elérkezett.

Mit tehetünk azért, hogy életünk Isten országának valóságát tükrözze? Isten országa polgáraiként mennyiben kellene másképpen élnünk?

ISTEN ORSZÁGÁNAK JELLEGZETESSÉGEI – 2. RÉSZ

Az alábbi igeversek mit tanítanak Isten országáról?

Lk 18:16-30 _____

_____

Lk 12:31-33 _____

_____

Lk 9:59-62 _____

_____

Isten országába senki sem léphet be státusza vagy pozíciója alapján, esetleg vagyona vagy annak hiánya jogán. Lukács a többi evangélium írójával összhangban rámutat, hogy az embernek megalkuvás nélkül, Istentől való függőségének teljes tudatában és gyermeki hittel kell Jézushoz fordulnia. Ilyen tulajdonságok jellemzik ennek az országnak a polgárait. Álljunk készen arra, hogy ha kell, mindent feladjunk, mert ha valamiről nem vagyunk hajlandóak lemondani, az bizonyos értelemben nemcsak versenyre kel az életünkben Jézussal, de győzni is fog. Jézus igényt tart az életünkre, *minden* területére! Ez legyen a legfontosabb számunkra! Ennek azért is van alapja, mert miatta, általa létezünk, tehát teljes hűség illeti meg Őt.

Olvassuk el újra Lk 18:29-30 verseit! Mit mond itt Jézus és mit ígér? *Hagyjuk el szüleinket, házastársunkat, sőt gyermekeinket is Isten országáért?* Hatalmas elköteleződést követel, nemde? Persze Jézus nem várja el ezt minden hívőtől, de ha valakit valóban erre hív Isten országáért, annak tudnia kell, hogy megéri az áldozatot!

Időzzünk egy kicsit Jézus szavainál arról, hogy temessék el a halottak a halottaikat! Milyen fontos igazság rejlik ebben azzal kapcsolatban, hogy amikor Jézus hív, ne hozzunk fel semmilyen kifogást, bármilyen jogosnak tűnne is?

ISTEN ORSZÁGA – MÁR, DE MÉG NEM

Jézus azért jött, hogy Isten országát hirdesse. Első nyilvános beszédében a názáreti zsinagógában (Lk 4:16-21) megerősítette, hogy azon a napon általa teljesedett Ézsaiásnak az Isten országáról és *megváltó, szabadító szolgálatáról* szóló próféciája.

Lukács feljegyez egy másik mondást, ami az ország jelenlegi valóságáról szól. Amikor a farizeusok megkérdezték, mikor jön el Isten országa, Jézus ezt felelte: *„az Isten országa tibennetek van”* (Lk 17:21). Másik fordításban így hangzik: *„Mert az Isten országa közöttetek van”* (RÚF)! Vagyis kijelenthetjük, hogy Jézus földre jöttével Isten országa már elérkezett, többek között a következő jellegzetességekkel: betegek gyógyultak meg (Lk 9:11), hirdettetett az evangélium (Lk 4:16-19), az emberek bűnbocsánatot nyertek (Lk 7:48-50; 19:9-10), az ördög hatalma megtört (Lk 11:20). Jézus így teremtette meg az emberek szívében Isten országának valóságát, és formálta őket saját hasonlatosságára. Isten országa látható a hívők közösségében is, az igazságosság és megváltás kinyilatkoztatásában. Ez így is meghatározható: „Isten kegyelmi országa most épül fel, hiszen napról napra adják át magukat a bűnnel és lázadással telt szívek a szeretet uralmának” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről.* Budapest, 1990, Advent Kiadó. 96. o.).

Isten országa már eljött – ez a szempont véglegesen és határozottan jelzi az ország megalapításának tényét, vagyis a bűn és Sátán legyőzését, Jézus diadalát a nagy küzdelemben. A „még nem” szempont viszont előre mutat, a gonoszság fizikai végére és az új föld meglapítására: „Az ő dicsősége országának teljes felállítása csak Krisztus újrajövetelekor valósul meg itt a földön” (i. m. 96. o.).

Mit tanítanak a következő bibliaszövegek Isten eljövendő országáról a vég idején? Lk 17:23-24; 21:5-36

A világunk és annak állapota hűen tükrözi Jézus itt idézett szavait. Egyesek érvelése szerint a világban tapasztalható fájdalom és szenvedés azt jelenti, hogy nincs Isten. Mi azonban úgy válaszolhatunk erre, hogy Jézus csaknem kétezer évvel ezelőtti figyelmeztetése értelmében világunk állapota nemcsak Isten létét bizonyítja, hanem a Biblia igazságát is. (Ha a világ most olyan lenne, mint a Paradicsom, Jézus szavai hamisnak bizonyulnának.) Isten a dicsőség országát a maga teljességében csak a földi történelem után alapítja meg. Addig ki kell tartanunk.

ISTEN ORSZÁGA ÉS KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELE

Isten országáról szólva Jézus két valóságról beszélt: 1) Isten Krisztus által végbevitt tetteiről a történelemben, az emberiség bűntől való megváltásáért. 2) Isten majd lezárja a történelmet, és a megváltottakat eredeti állapotukba helyezi vissza, hogy vele élhessenek az újjáteremtett földön (Jel 21:1-3). Az első – amint azt már korábban megjegyeztük – elérkezett Krisztus missziójával és szolgálatával. Őbenne már közöttünk van a kegyelem országa (Ef 1:4-9). A második rész, a megváltottak begyűjtése a dicsőség országába, az a jövőbeni reménység, amire mindazok várnak, akik elrejtették életüket Krisztusban (Ef 1:10; Tit 2:13). Jézus szavai és az Újtestamentum más vonatkozó szakaszai Krisztus második eljövetelével kapcsolják össze azt a történelmi pillanatot, amikor a hűségesek örökül veszik a dicsőség országát.

Jézus üzenetének csúcspontja, amit első eljövetelekor is hirdetett, a második advent. Jézus, aki a Golgota keresztjén legyőzte a bűnt és Sátánt, hamarosan eljön, hogy elkezdje a gonosz végleges eltörlésének folyamatát, és megtisztítsa a földet a sok tragédiától, amivel Sátán a teremtett világot sújtotta.

Olvassuk el Lk 21:34-36 verseit! Saját szavainkkal fogalmazzuk meg a szakasz alapvető üzenetét! Mindeközben gondoljunk saját életünkre, és tegyük fel magunknak a kérdést: Hogyan vonatkozik ránk mindez? Mit kell tennünk, hogy valóban komolyan vegyük Jézus figyelmeztetését?

Jézus így szól hozzánk, akik visszajövetelére várunk: *„Legyetek éberek, és imádkozzatok minden időben, hogy... megállhassatok az Emberfia előtt”* (36. vers, ÚRK)!

Akik tapasztalták a kegyelem országát, éberen virrasztva, imádkozva várják a dicsőség országát. Nekünk, akik a kettő között, a „már, de még nem” korszakában élünk, a szolgálattal és a misszióval kell foglalkoznunk, reménykedve, másokat bátorítva, bátran bizonyságot téve. Jézus második adventjét várva életünket jellemezze a folyamatos odaszentelődés!

„TANÚIM”

Olvassuk el ApCsel 1:1-8 verseit! Milyen fontos igazságot jelent ki ez a szakasz Isten országáról?

Először, legyünk biztosak abban, hogy Jézus újra visszajön! A feltámadása és mennybemenetele között eltelt negyven nap során az Úr továbbra is hirdette, amit a tanítványainak a keresztre feszítése előtt tanított, *„szólván az Isten országára tartozó dolgokról”* (ApCsel 1:3). A kereszthalálával és feltámadásával kapcsolatos, hatalmas és csodálatos dolgok semmit sem változtattak Jézus tanításán az országára vonatkozóan, éppen ellenkezőleg: a feltámadott Üdvözítő negyven napon át folyamatosan igyekezett tanítványai elméjébe és szívébe vésni országa valóságának tényét.

Másodszor, követői éljenek visszajövetele várakozásban! Jézus feltámadása után a tanítványai komoly, fontos kérdést tettek fel neki: *„Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izraelnek”* (ApCsel 1:6)? Jézus erre nem válaszolt konkrétan, de kiigazította a nézőpontjukat: Isten mindig is Isten marad! Gondolatait fürkészni, megjósolni terveinek pontosságát, titkainak mélyére hatolni nem hús-vér ember dolga! Ő pontosan tudja, mikor kell elérkeznie dicsősége országának, ami meg is fog történni a maga idejében (Mt 24:36; ApCsel 1:7), éppen úgy, mint amikor *„eljött az időnek teljessége”* (Gal 4:4) és elküldte Fiát, hogy megalapítsa általa a kegyelem országát.

Harmadszor, legyünk a Jézusról szóló evangélium hirdetői! Krisztus arra irányította tanítványai figyelmét, ami tudott dolog és amit meg kell tenni, mert nem akarta, hogy találgassák: mikor jön el a dicsőség országa, hiszen az mindenki előtt titok. A második advent időpontját nem nyilatkoztatta ki az Úr, de arra szólít, hogy várjuk azt a napot, és addig is foglaljuk le magunkat hasznos dolgokkal (Lk 19:13). Vagyis vegyünk tevékenyen részt a Jézus Krisztusról szóló evangélium eljuttatásában *„a föld végső határáig”* (ApCsel 1:8, ÚRK). Ez a felelősségünk, amit nem saját erőnkből kell teljesíteni, hanem a Szentlélek hatalma által. Az Úr ígérete szerint a Lélek mindazokra kitöltetik, akik készek bizonyságot tenni arról, amit láttak és hallottak (4-8. versek).

Jézus hűséges követői még mindig dédelgettek magukban bizonyos tévképzeteket Krisztus munkájának jellegével kapcsolatosan. Az Úr mindezek ellenére felhasználta őket művében. Milyen üzenet van ebben számunkra arról, hogy Isten akkor is fel tud használni, ha nem értünk mindig mindent?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„*»Övék a mennyeknek országa«* – mondja Krisztus a lelki szegényekről. Ez az ország nem földi, tehát nem is mulandó. Krisztus feltárta előttük szeretetének, kegyelmének és igazságának lelki birodalmát. Hogy Krisztus bennünket vezérel, annak egyedüli bizonyítéka, hogy hasonlítunk az Emberfiához. Az Ő alattvalói a lelki szegények, az alázatosak és az igazságért üldözöttek; övék a mennyeknek országa" (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről.* Budapest, 1990, Advent Kiadó. 14-15. o.).

„Mi most Isten műhelyében vagyunk. Sokan durva kövekként kerültek ki a bányából. De ha Isten igazságába kapaszkodunk, annak befolyása hatni fog ránk. Felemel, eltávolít belőlünk minden tökéletlenséget és bűnt. Így készülünk fel arra, hogy teljes szépségében meglássuk a Királyt, és együtt lehessünk a tiszta mennyei angyalokkal a dicsőség országában. Istennek itt kell elvégeznie értünk ezt a munkát, testünknek és lelkünknek is itt kell felkészülnie a halhatatlanságra" (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. [*Bizonyságtételek.*] 2. köt., 355-356. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Steven Weinberg fizikus a kozmoszról írta a következő ismert (vagy talán nem mindenki által ismert) kijelentést: „Minél felfoghatatlanabbnak tűnik a világegyetem, annál értelmetlenebbnek is látjuk." Mivel szavai elég nagy felzúdulást okoztak, végül igyekezett kicsit finomítani rajtuk. Ám vannak, akik egyáltalán nem tartják érdemesnek vitatkozni róla, hogy van-e értelme a világegyetemnek vagy nincs. „Miért kellene, hogy értelme legyen?" – teszi fel a kérdést az univerzummal kapcsolatban a Harvard csillagásza, Martha Geller. „Miért kellene értelmet keresni benne? Ez egy fizikai rendszer, milyen értelemmel bírna? Mindig zavart ez az állítás." *Az univerzum csupán egy rendszer, és mint olyan értelmetlen?* Jézus visszajövetelét, valamint Isten országának teljes és végleges megalapítását váró keresztényként hogyan felelnénk az ilyen és ehhez hasonló kijelentések mögött meghúzódó elképzelésekre?**
2. **A keresztények minden generációja várta Jézus visszajövetelét, és egyes lelkészek/evangelizátorok konkrét dátumokat is kijelöltek. Ezek mindegyike tévesnek bizonyult. Miért helytelen a dátumok meghatározása?**

TÚRMEZEI ERZSÉBET: „LEFELÉ NÖVÜNK!”

Ki is mondta? Juliska néni?
Szeretetházi kis körünk
melyik fehérhajú lakója?
„Mi már csak lefelé növünk!”

Tréfába bujtatott lemondás!
Vagy nem is az! Boldog titok!
Valami, amit egyre jobban
és sürgetőbben áhítok.

Minden nap csak lefelé nőni:
kisebbé lenni szüntelen,
hogy Krisztus növekedjék bennem,
s mindenben minden Ő legyen!

Őt dicsérje minden lehelet!
Őt áldja minden szívverés!
Így nőni lefelé! Van ennél
boldogítóbb növekedés?!

Ez legyen a mi drága titkunk,
aranymosolyú örömünk,
hogy Ő lesz bennünk mind nagyobbá,
s mi már csak „lefelé növünk”.